

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΜΕΛΕΤΗ

ΤΟ
ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ
ΗΤΑΝ ΠΑΝΤΑ
ΕΝΑ ΜΟΒ
ΠΟΔΗΛΑΤΟ

διόπτρα

Στην κόρη μου Αλεξάνδρα-Ωκεανίδα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	11
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο. Η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής σου.....	15
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο. Επιτρέψτε μου να σας συστηθώ.....	23
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο. Η διάγνωση.....	33
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο. Νυερί, όπως σιωπή.....	39
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο. Το Φωτισμένο Πρόσωπο.....	71
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο. Ο Μοναχικός Λύκος.....	87
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο. Jibun.....	97
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο. Hoka no.....	115
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο. Ο δρόμος προς την ακεραιότητα.....	137
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10ο. Wabi sabi.....	161
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11ο. Hanuman.....	185
ΣΗΜΕΙΩΜΑ.....	203

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το είδα.

Ήμουν παρούσα από την αρχή μέχρι το τέλος.

Το είδα να ξεκινάει αθώα και υποτονικά και να απλώνεται, να διογκώνεται και να σαρώνει στο πέρασμά του.

Περπατούσα παράλληλα, ανυποψίαστα. Το άγγιζα. Πολλές φορές νόμιζα ότι το όριζα. Νόμιζα ότι μπορούσα να το ερμηνεύσω, να το ελέγξω. Να το κατευθύνω.

Ότι μπορούσα να την προστατεύσω.

Ιδέα δεν είχα, κι ας ήμουν μέρος της διαδικασίας που το δημιούργησε.

Το μέτρησα λάθος, βλέπετε.

Το υποβάθμιζα από την πρώτη κιόλας στιγμή. Το δικαιολογούσα και τις περισσότερες φορές το θεωρούσα ως τα «μέσα που αγιάζονται από τον σκοπό». Άλλωστε ο σκοπός πέτυχε. Τα αποτελέσματα ξεπέρασαν κάθε προσδοκία. Η Ελεονώρα έγινε σε ελάχιστο χρόνο γνωστή σε όλη την Ελλάδα. Και μέρα με τη μέρα, η επιτυχία μετριόταν με δείκτες που επιβεβαίωναν ότι όλα δούλευαν σαν καλοκουρδισμένο ελβετικό ρολόι.

Το δημιούργημα ξεπέρασε κάθε σχεδιασμό και εξελίχτηκε. Σχεδόν αυτονομήθηκε.

Τερμάτισε πρώτο με διαφορά.

Και κανείς μας, όταν αυτάρεσκα καυχιόμασταν για την

κατάκτηση, ως ομάδα συνεργατών, δεν κατάλαβε έγκαιρα, δεν συνειδητοποίησε ότι το δημιούργημα δεν είχε πια ανάσα.

Το είδα, λοιπόν. Σκηνή σκηνή.

Ένα κορίτσι που τα είχε όλα.

Όνειρα που είχε τη δύναμη, τις ικανότητες και τις ευκαιρίες να τα κάνει πραγματικότητα. Όνειρα που είχε δικαίωμα να κατακτήσει. Ένα κορίτσι που είχε μεγαλώσει με αγάπη, πολλή αγάπη. Με φροντίδα, με προσοχή και ζεστασιά, όντας το επίκεντρο. Με συναισθηματική ασφάλεια και υποστηρικτικό περιβάλλον.

Το είδα να πιέζεται, να θαμπώνει, να μαζεύεται. Να προσπαθεί μάταια να καταλάβει γιατί έφταιγε για όλα όσα του είχαν ζητηθεί να κάνει.

Το είδα να προσπαθεί να κρατηθεί σε ένα αριστοτεχνικά ενορχηστρωμένο παιχνίδι ακραίας αποδόμησης, παλεύοντας παράλληλα με τις ενοχές που το ήθελαν να έχει κάτι που «όλοι θα σκότωναν να έχουν».

Μία νέα γυναίκα, φωτεινή, χαρούμενη, εξωστρεφής και πολύ ευφυής, σταδιακά συρρικνώθηκε, κρύφτηκε κι άρχισε να πέφτει στο κενό. Να βουλιάζει.

Προσπάθησε να μας το πει, έμμεσα στην αρχή, ενδεχομένως και ασυνείδητα.

Της το ακυρώναμε, υπονοώντας ακόμα και αχαριστία. Αδυναμία σίγουρα.

Δεν έχει σημασία σήμερα ποιοι ήμαστε τριγύρω. Δεν καταλογίζω επ' ουδενί πρόθεση.

Ούτε σε όσους ενεργά επιτέθηκαν με τον λόγο ή την πένα ούτε σε όσους το δεχτήκαμε ως αναμενόμενο και μέρος του συστήματος.

Σημασία έχει ότι μία υπέροχη νέα γυναίκα, γενναία και τολμηρή, έχασε τον εαυτό της ακριβώς στην ηλικία που θα μπορούσε να ξεκινήσει να τον γνωρίζει σε βάθος, να τον σέβεται και να τον γιορτάζει. Να τον απολαμβάνει. Ότι έζησε

μια συναρπαστική -για όλους απέξω- τριετία χωρίς καν να είναι παρούσα. Σαν σκιά του εαυτού της.

Γυρίζοντας πίσω, ανατρέχοντας στις στιγμές που στα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου περιγράφει, ανατριχιάζω με έναν τρόπο. Τις διώχνω βιαστικά από την καρδιά μου. Και θυμώνω, πόσο θυμώνω!

Για τότε, αλλά πιο πολύ για τώρα. Σήμερα περισσότερο από ποτέ, αντί να έχουμε υψώσει τείχη και όρια, ακόμη προσπερνάμε τα δεδομένα που θέλουν την τοξικότητα καθημερινή, κανονική συνθήκη, και την υπερέκθεση σχεδόν ανάγκη. Και ντρέπομαι αληθινά που ξεχνιέμαι και βολεύομαι.

Πιο πολύ όμως καμαρώνω.

Καμαρώνω τη θαρραλέα γυναίκα που επέλεξε και πάλεψε λυσσαλέα να μαζέψει τα κομμάτια μιας δύσκολης, καταστροφικής ακόμα, μπορεί να πει κανείς, εποχής και να τα ενώσει σε έναν καμβά δύναμης, αυτογνωσίας, γαλήνης και συγχώρεσης. Συναισθηματικής γενναιοδωρίας.

Με κόπο, πολύ κόπο, πισωγυρίσματα και αγωνίες. Με σφιγμένα από το πείσμα δόντια και μεγάλες, μοναχικές σιωπές. Με προσπάθεια και επιμονή. Με ανάσες βαθιές και λυτρωτικές απουσίες. Και προχώρησε. Έβαλε τους δικούς της όρους και μετέτρεψε τον σκοτεινό λαβύρινθο σε ξέφωτο.

Κι έγινε έμπνευση.

Για όλες μας.

Η δική μου Ελεονώρα.

Κατερίνα Γκαγκάκη

Η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής σου

«Α7».

Βρήκα τη θέση μου, κάθισα, έδεσα τη ζώνη μου και περίμενα υπομονετικά μέχρι να απογειωθεί το αεροπλάνο.

Ήμουν η πρώτη που μπήκε μέσα και πιθανότατα εκείνη που ήθελε περισσότερο από όλους τους υπόλοιπους να φύγει όσο πιο γρήγορα γινόταν από τη χώρα.

Δεν ξέρω τι ένιωθα.

Αν με ρωτήσεις να σου περιγράψω τα συναισθήματά μου εκείνη τη στιγμή, θα σου έλεγα: ΚΕΝΟ.

Ένα μεγάλο, απόλυτο κενό.

Δεν ένιωθα καν συγκίνηση που άφηνα πίσω τους γονείς μου, τους φίλους μου.

Δεν ένιωθα καν αγωνία για το άγνωστο που μόλις ξεκινούσε.

Δεν ένιωθα φόβο που ξεριζωνόμουν μόνη, χωρίς πλάνο.

Ένιωθα ακριβώς όπως τους πολλούς τελευταίους μήνες.

Το απόλυτο κενό.

Πώς είχα γίνει έτσι; Τι μου συνέβαινε;

Θυμό; Μήπως ένιωθα θυμό;

Αγανάκτηση; Πένθος; Αηδία; Πανικό; Απογοήτευση; Θλίψη; Μίσος; Ανησυχία; Τι στον διάολο; Τόσα και τόσα συναισθήματα υπάρχουν, τι ένιωθα;

Τίποτα.

Το απόλυτο κενό.

Παρατηρούσα τους επιβάτες που έμπαιναν ένας ένας μέσα στο αεροπλάνο. Άλλοι μόνοι, άλλοι με παρέα, ζευγάρια, μητέρες με παιδιά, νέοι, μεγαλύτεροι, Έλληνες, ξένοι. Μπορούσες από τα πρόσωπα και την έκφρασή τους να καταλάβεις αν ήταν χαρούμενοι ή προβληματισμένοι.

Αναρωτιόμουν αν έφευγαν για διακοπές ή για δουλειά... Συλλογιζόμουν ποιον δικό τους σταυρό κουβαλούσαν, τι άφηναν πίσω...

Η αεροσυνοδός σφράγισε την πόρτα. Η φωνή του κυβερνήτη μάς καλωσόρισε... Δεν πρόσεχα τι έλεγε. Δεν έδωσα σημασία ούτε καν στις οδηγίες για την ασφάλεια των επιβατών. Δεν με ενδιέφερε αν θα έπεφτε το αεροπλάνο, και στην τελική, αλήθεια, όταν πέφτει ένα αεροπλάνο, προλαβαίνει να ασχοληθεί κανείς με το πού θα βρει το σωσίβιο και πώς θα το φορέσει;

Για κλάσματα του δευτερολέπτου, τολμώ να πω πως κατά βάθος ίσως και να ήθελα λίγο μέσα μου να πέσει το αεροπλάνο.

Να δω εκεί τι θα λέγανε για μένα στην τηλεόραση. Όλοι εκείνοι... Προφανώς και θα μου έκαναν αφιέρωμα με δακρύβρεχτη μουσική, πλάνα σε αργή κίνηση, με λόγια που θα έσταζαν μέλι και δηλώσεις από όλους αυτούς με τους οποίους συνεργάστηκα και από όλους αυτούς που με έκριναν. Σαφώς αυτή τη φορά θα μου έπλεκαν το εγκώμιο. Έτσι δεν κάνουν με τους πεθαμένους; Οι πεθαμένοι είναι πάντα τα καλύτερα παιδιά.

Πεθαμένη όμως δεν ήμουν. Ζωντανή νεκρή είχα καταλήξει. Και όχι από σύγκρουση αεροπλάνου αλλά από τη σύγκρουση της ίδιας μου της ύπαρξης. Μιας ύπαρξης που είχε γίνει σμπάρα, μιας ψυχής που είχε διαμελιστεί.

Και ξαφνικά να, ένιωσα κάτι. Την ώρα που το αεροσκάφος ανέπτυσσε ταχύτητα, τη στιγμή που οι ρόδες ξεκολλούσαν από

το έδαφος, τα δευτερόλεπτα εκείνα που έβλεπα τα πάντα να απομακρύνονται και να γίνονται μικρά και ακίνδυνα, ένιωσα κάτι.

Ανακούφιση λέγεται.

Και μετά ένιωσα και κάτι άλλο, λέγεται λύτρωση.

Τη διαδέχτηκε η απελευθέρωση, που εκφράστηκε με ένα πνιχτό κλάμα, με έναν καταπιεσμένο λυγμό, που μπορεί να παρέμενε βουβός, εκτονωνόταν όμως με αλλεπάλληλα, δυνατά τραντάγματα στο στέρνο.

Έπρεπε να ηρεμήσω τον εαυτό μου. Από την άλλη δεν μπορούσα άλλο να αναβάλω το ξέσπασμα. Πλέον ήμουν ασφαλής. Είχα φύγει από τη χώρα.

Δεν είχα άλλον τρόπο διαφυγής. Είχα εξαντλήσει κάθε μέσο προστασίας, συνειδητό και ασυνειδητό, που μπορούσα να μου παρέχω. Μετά το χειρουργείο στο οποίο επιτέλους υποβλήθηκα, δεν ήμουν πλέον άρρωστη. Δεν μπορούσα να αναζητήσω καταφύγιο στο δωμάτιο του νοσοκομείου, εκεί που τους τελευταίους μήνες είχα βρει άσυλο. Το να ταξιδέψω ήταν μέσα στο θολωμένο μου μυαλό η μόνη ξεκάθαρη λύση.

Δεν είχα αποφασίσει ποιος θα ήταν ο τελικός μου προορισμός. Σε λίγες ώρες θα βρισκόμουν στο κέντρο του κόσμου, την Ντόχα. Και εκεί θα αποφάσιζα για πού θα ταξίδευα στη συνέχεια.

Η αλήθεια είναι πως δεν με απασχολούσε και τόσο πού θα κατέληγα. Το σημαντικότερο για μένα ήταν ότι θα πήγαινα σε μια χώρα όπου κανείς μα κανείς δεν θα με ήξερε. Είχα τόση ανάγκη να βγω να περπατήσω στους δρόμους ελεύθερη, χωρίς να συγκεντρώνω πάνω μου βλέμματα. Στην Ελλάδα ένιωθα πως ο κόσμος που με αναγνώριζε είτε με μισούσε είτε με λυπόταν. Είχα επίσης ανάγκη να μην ακούω. Και να μη θέλω να μιλάω. Γιατί όσο άκουγα πληγωνόμουν και όταν μιλούσα ήταν σαν να ήμουν αόρατη.

Όσο περνούσε η ώρα χαλάρωνα και αφηνόμουν στη

ροή των πραγμάτων. Είχα αποδεχτεί πως το όνειρο που είχα κάποτε δεν θα μπορούσε να πάει χειρότερα.

Δεν είχα αποτύχει. Αντιθέτως. Είχα κάνει αντικειμενικά μια μεγάλη επιτυχία. Μια επιτυχία την οποία ωστόσο ποτέ δεν απόλαυσα, ποτέ δεν χάρηκα, γιατί, όσο και αν δούλεψα γι' αυτή, δεν μου αναγνωρίστηκε από κανέναν.

Το κόστος της επιτυχίας που δεν βιώνεται είναι χειρότερο και από τον πόνο μιας ολέθριας αποτυχίας. Μακάρι να είχα αποτύχει. Θα προσπαθούσα ξανά και ξανά και ξανά. Τώρα που πέτυχα, απλώς εγκατέλειπα. Ήμουν μια ηττημένη. Μια κατατρεγμένη. Αυτό ήμουν. Ήμουν με απόλυτη επιτυχία μια απόλυτα αποτυχημένη.

Κανείς δεν περίμενε ότι θα έφευγα. Ούτε καν η ίδια μου η μητέρα, όταν της είχα εκφράσει τη σκέψη μου, στα σπάργανά της ακόμα.

Το επεξεργαζόμουν ωστόσο καιρό. Είχα την αίσθηση πως, αν έμενα για λίγο μακριά από την Ελλάδα, θα σταματούσαν όλα όσα με βασάνιζαν. Όπως ακριβώς η στρουθοκάμηλος που βάζει το κεφάλι της στο χώμα και νιώθει ασφαλής.

Προτιμούσα να με λένε στρουθοκάμηλο, παρά όλα τα άλλα.

Ατάλαντη, αντιπαθητική, αχώνευτη, άσχημη, άγαρμπη, αντικοινωνική, απωθητική, αδιάφορη, ασήμαντη, ανύπαρκτη, σνομπ, υποκρίτρια, κακέκτυπο, αποτυχημένη, σαχλή, βύσμα... Και πόσα ακόμα...

Το στρουθοκάμηλος μπορώ να πω ότι μου άρεσε κιόλας.

Το ίδιο και η περιποίηση στο αεροπλάνο. Βρέθηκαν επιτέλους «ξένοι» που μου φέρονταν καλά, με συμπάθεια και χαμόγελο. Βεβαίως πληρώνονταν γι' αυτό, στην πραγματικότητα πίστευα ότι όσο με σέρβιραν από μέσα τους με έβριζαν, αλλά στην ανάγκη το δέχτηκα. Έριξα το κάθισμα πίσω, άνοιξα μια σακούλα πατατάκια και έβαλα να δω ταινία. Αναζητούσα στη cine λίστα του αεροπλάνου την ταινία εκείνη που θα μου έκανε το κλικ. Προσπέρασα αρκετές, μέχρι που μία μου κέντρισε

το ενδιαφέρον. Ήταν γαλλική, με τίτλο *Η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής σου*. Δεν μπήκα καν στον κόπο να διαβάσω την υπόθεση. Έβαλα να τη δω. Δεν με ενδιέφερε καθόλου το θέμα της, νομίζω όμως ότι την επέλεξα γιατί πατώντας το Play πίστευα ότι θα έβγαζα από το Pause τη δική μου αληθινή ζωή και η μέρα εκείνη θα ήταν η πρώτη μέρα της υπόλοιπης νέας μου ζωής.

Λίγες ώρες αργότερα προσγειώθηκα στην Ντόχα. Ήταν αργά τη νύχτα. Λατρεύω τους ρυθμούς της νύχτας στα αεροδρόμια. Λειτουργούν μεν τα πάντα, αλλά με μια συγκρατημένη ησυχία.

Κατευθύνθηκα προς τον πρώτο πίνακα αναχωρήσεων που βρήκα μπροστά μου και άρχισα να διαβάζω κάθετα τις επόμενες πτήσεις. Ακριβώς όπως έκανα και με τις ταινίες στο αεροπλάνο. Θα σταματούσα στο όνομα της πόλης που για τον οποιονδήποτε λόγο θα μου «έλεγε» κάτι.

Κέιπ Τάουν, Λος Άντζελες, Σαν Φρανσίσκο, Μάλε, Τόκιο, Λονδίνο, Μανίλα, Χαϊκόου, Κουάλα Λουμπούρ, Νουμέα, Νέα Υόρκη, Σούβα, Σιγκαπούρη, Πεκίνο, Μόσχα, Ρέικιαβικ, Χαϊντε-ραμπάντ, Κοπεγχάγη, Οτάβα, Ντενπασάρ, Χάνγκα Ρόα...

Για στάσου, Ντενπασάρ... η πρωτεύουσα του Μπαλί.

Μπαλί! Ναι... Μπαλί! Μπαλί! Πώς δεν το είχα σκεφτεί εξαρχής! Ίσως γιατί είχα ξαναπάει.

Μήπως να πήγαινα κάπου που δεν είχα ταξιδέψει ξανά;
Μπαλί!

Μα δεν πήγαινα διακοπές. Αν πήγαινα ένα τουριστικό ταξίδι, σαφώς να επέλεγα έναν πρωτόγνωρο προορισμό, τώρα όμως έψαχνα καταφύγιο. Και το Μπαλί, αν και πήγα να το προσπεράσω, με γύρισε πίσω.

Κοίταξα την ώρα της πτήσης: 07:25. Η ώρα ήταν 03:18. Με γοργό βήμα κατευθύνθηκα στα γραφεία της αεροπορικής εταιρείας. Η αγωνία μου για το αν θα έβρισκα εισιτήριο μου επιβεβαίωσε πως ναι, το Μπαλί ίσως ήταν η σωστή επιλογή.

Πλησίασα την υπάλληλο που ήταν πίσω από το γκισέ, ένα νεαρό κορίτσι ασιατικών χαρακτηριστικών. Ήταν όμορφη και πολύ περιποιημένη. Της πήγαινε η στολή της εταιρείας, καθώς και το υποχρεωτικό κόκκινο κραγιόν, που, παρά το προχωρημένο της ώρας, ήταν φρεσκοπερασμένο και με τέλειο περίγραμμα.

«Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;» με ρώτησε στα αγγλικά, με ξενική όμως προφορά.

«Θα ήθελα ένα εισιτήριο για Ντενπασάρ με την πτήση των 07:25».

«Ταξιδεύετε μόνη;» με ρώτησε ενώ άκουγα τα δάχτυλά της να πατάνε με ιλιγγιώδη ταχύτητα τα πλήκτρα του υπολογιστή.

«Ναι, ταξιδεύω μόνη».

«Θα θέλατε μπίζνες ή οικονομική θέση;»

«Όπου υπάρχει διαθεσιμότητα».

«Έχω μπίζνες σε τιμή οικονομικής, καθώς είναι εισιτήριο τελευταίας στιγμής, αρκεί να το εκδώσετε μέχρι τις 5 το πρωί».

«Θα ήθελα να το εκδώσω αμέσως, παρακαλώ!» είπα χαμογελώντας, ενώ η καρδιά μου σκιρτούσε από χαρά.

Θα ταξίδευα για Μπαλί.

«Έχετε αποσκευές να παραδώσετε;»

«Μόνο αυτό το σακ βουαγιάζ, που θα το πάρω μαζί μου στην καμπίνα».

«Έχετε ξαναπάει;» με ρώτησε η υπάλληλος ενώ τύπωνε το εισιτήριό μου.

«Ναι, έχω ξαναπάει».

«Έχω γεννηθεί στην Ιάβα. Ωστόσο οι ταξιδιώτες πάντα βρίσκουν λόγο να επιστρέψουν στο Μπαλί. Είναι ένας πραγματικός παράδεισος πάνω στη γη. Να έχετε μια όμορφη πτήση και να απολαύσετε τις διακοπές σας».

Η υπάλληλος μου πέρασε από το άνοιγμα του διαχωριστικού τζαμιού την κάρτα επιβίβασης. Κρατώντας το εισιτήριο

στα χέρια μου ήταν σαν να κρατούσα το εισιτήριο για μια νέα αρχή, και σκέφτηκα πως τελικά ίσως όντως αυτή η μέρα να ήταν η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής μου.

Επιτρέψτε μου να σας συστηθώ

Με λένε Ελεονώρα, ήμουν 29 ετών και εντελώς αποπροσανατολισμένη. Δεν ήξερα ακριβώς τι ήμουν. Οι άλλοι όμως με είχαν κάνει να νιώθω σκουπίδι.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στον Πειραιά. Είχα όμορφα παιδικά χρόνια, δύο καλούς γονείς, που έδωσαν τον καλύτερό τους εαυτό για να μεγαλώσουμε με περίσσια άνεση, και έναν αδελφό που αγαπώ πολύ.

Δεν είχαμε προβλήματα και αυτό μου έδινε τον χώρο και τον χρόνο να μπορώ να κάνω όνειρα. Ένα από αυτά ήταν να μεγαλώσω και να πω ειδήσεις στην τηλεόραση.

Δεν ξέρω γιατί μου άρεσε τόσο πολύ.

Ίσως γιατί είχα την αίσθηση πως οι άνθρωποι που έλεγαν τις ειδήσεις ήταν πολύ σημαντικόι.

Ίσως γιατί, όταν ήμουν μικρή, δεν υπήρχαν γυναίκες που έλεγαν ειδήσεις, ίσως γιατί απλώς μου άρεσε, δεν υπήρχε κάποιος συγκεκριμένος λόγος.

Υπήρξαν φορές που ήθελα να μεγαλώσω, να πω ειδήσεις, αλλά να κάνω και άλλα πράγματα. Όπως το να πω ειδήσεις και να γίνω κτηνίατρος.

Ή να πω ειδήσεις και να πάω να δουλέψω στη ναυτιλιακή εταιρεία του πατέρα μου.

Να πω ειδήσεις και να γίνω διπλωμάτης.

Να πω ειδήσεις και να γίνω δικηγόρος ναυτιλιακών ή ψυχολόγος...

Μεγαλώνοντας, τα πράγματα μέσα μου ηρέμησαν και ξεκαθάρισαν. Η αγάπη μου για τις ξένες γλώσσες και το διάβασμα με καλούσαν σε άλλα μονοπάτια.

Λίγο αφότου τελείωσαν οι σπουδές μου στη γαλλική γλώσσα και τη γλωσσολογία, άρχισα να εργάζομαι σε έντυπα μέσα. Μετέφραζα... ειδήσεις.

Και κάπως έτσι ξεκίνησε το ταξίδι μου στον χώρο των μίντια.

Το 2004 και μετά από πολλές ώρες σκληρής δουλειάς, ρεπορτάζ στον δρόμο, αποστολές, υπερωρίες, αργίες και Σαββατοκύριακα σε δωδεκάωρη βάρδια, ήρθε η στιγμή που μου δόθηκε η ευκαιρία να ζήσω το όνειρο και να εκφωνήσω τις περιβόητες ειδήσεις στην τηλεόραση.

Εργαζόμουν σε ένα μικρό κανάλι, ωστόσο ήταν αρκετό για να μπορώ να κάνω λάθη χωρίς κόστος, να αποκτήσω πείρα χωρίς πίεση και να «γράψω» ώρες στον τηλεοπτικό αέρα.

Ήμουν ενθουσιασμένη. Ήμουν απόλυτα ευτυχισμένη. Είχα δώσει σάρκα και οστά σε κάτι που οραματιζόμουν από μικρό παιδί. Πέρα από υπέροχο, ήταν ταυτόχρονα και πολύ τρομακτικό, γιατί ήταν σαν να είχα μια μαγική δύναμη, ένα θαυματουργό ραβδί, που με βοηθούσε να μετατρέπω τη σκέψη μου σε πραγματικότητα.

Οι επιδόσεις μου στη δουλειά ήταν καλές. Οι προϊστάμενοί μου ήταν ευχαριστημένοι και όλοι μου έλεγαν πως, αν συνέχιζα να δουλεύω σκληρά, θα είχα μέλλον στο πόστο αυτό. Επιδιώκοντας την ανέλιξή μου, κάθε τρεις μήνες πήγαινα και άφηνα το βιογραφικό μου σε μεγαλύτερης εμβέλειας κανάλια, με άλλο κύρος στη συνείδηση του κόσμου, πιστεύοντας πως κάποια μέρα θα χτυπούσε το τηλέφωνο και θα με καλούσαν για ραντεβού. Κανείς όμως δεν με καλούσε.

Δεν γνώριζα καν αν το βιογραφικό μου ταξίδευε από χέρι σε χέρι ή κατέληγε μαζί με άλλη περιττή χαρτούρα στον κάδο σκουπιδιών.

Μέχρι που πέρασαν τρία χρόνια και το τηλεφώνημα έγινε. Δεν το πίστευα! Το μαγικό ραβδί είχε πάλι λειτουργήσει. Έστω και με χρονοκαθυστέρηση.

Με κάλεσαν από τη διοίκηση ενός από τα μεγαλύτερα κανάλια της χώρας. Είχαν δει ανάμεσα στην αλληλογραφία τους έναν μεγάλο κίτρινο φάκελο με σήμανση «επείγον», όπου μέσα είχα βάλει το βιογραφικό μου και μια κασέτα με κάποια αποσπάσματα από τα δελτία που είχα παρουσιάσει στο παρελθόν. Καθόλου «επείγον» δεν ήταν, αλλά έπρεπε να σκαρφιστώ έναν τρόπο για να προκαλέσει το ενδιαφέρον ο βαρετός κίτρινος φάκελος.

Το ραντεβού μας κλείστηκε για λίγες μέρες αργότερα, όπου μετά από μία πολύωρη συνέντευξη έφυγα από το γραφείο των ιθυνόντων έχοντας συμφωνήσει την πρόσληψή μου.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτή τη μέρα. Ήταν 23 Δεκεμβρίου του 2004. Στην καρδιά των εορτών, με μια ανατροπή ζωής που με οδήγησε στο να περάσω τα πιο αξέχαστα Χριστούγεννα. Με τον νέο χρόνο θα ξεκινούσα να εργάζομαι ως δημοσιογράφος και παρουσιάστρια ειδήσεων στον μεγαλύτερο τηλεοπτικό σταθμό της χώρας.

Οι λέξεις φτωχές για να περιγράψουν την αγαλλίαση και την ευτυχία που με κατέκλυζαν. Τελικά ίσως όντως είχα μια υπερφυσική δύναμη. Σκεφτόμουν και πραγματοποιούσα. Πίστευα, δούλευα και έβλεπα την πίστη να γίνεται πράξη.

Το όνομά μου άρχισε σιγά σιγά να γίνεται γνωστό στην «πιάτσα» και το πρόσωπό μου ολοένα και πιο αναγνωρίσιμο. Τα περιοδικά άρχισαν να δείχνουν ενδιαφέρον και όλοι μιλούσαν με κολακευτικά και όμορφα λόγια για το νέο πρόσωπο των ειδήσεων.

Ήμουν η «καινούρια, η μορφωμένη, από καλή οικογένεια

κοπέλα, που χωρίς μέσο αλλά με ταλέντο και πολλή δουλειά έχει καταφέρει να ανέλθει».

Τι όμορφο πράγμα να μιλάνε με τόσο θετικά λόγια οι άνθρωποι γύρω σου και να ξέρεις πως τελικά οι προσπάθειες και ο κόπος σου αναγνωρίζονται. Κάθε δουλειά απαιτεί μια επένδυση χρόνου και συναισθήματος που μόνο όταν σε πάει ένα βήμα παρακάτω νιώθεις ότι έρχεται η δικαίωση.

Ένα όμορφο καλοκαιρινό πρωινό, βρισκόμουν στο γραφείο μου και προετοιμάζα το μεσημβρινό δελτίο ειδήσεων. Γύρω μου επικρατούσε μια σχετική αναστάτωση. Έντονη κινητικότητα στο γραφείο των διευθυντών. Άνθρωποι έμπαιναν και έβγαιναν στην αίθουσα συσκέψεων με έκδηλη τη δυσφορία στο πρόσωπό τους.

Λίγο μετά, κάλεσαν μέσα και εμένα. Φοβήθηκα μην τυχόν και είχα κάνει κάποιο σοβαρό λάθος εκθέτοντας τον σταθμό. Δεν είχε συμβεί όμως κάτι τέτοιο. Παρέμεινα και εγώ στην αίθουσα αρκετή ώρα και όταν βγήκα, είχα την ίδια δυσφορία που είχαν και οι άλλοι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μου.

Το μεγαλύτερο και πιο πετυχημένο τηλεοπτικό ψυχαγωγικό μαγκαζίνο είχε μείνει χωρίς οικοδέσποινα.

Από το 1991 που βγήκε για πρώτη φορά στον αέρα μέχρι και εκείνη τη στιγμή, η συγκεκριμένη εκπομπή ήταν η πιο πετυχημένη και διαχρονική της ελληνικής επικράτειας. Με τεράστια νούμερα τηλεθέασης και τις παρουσιάστριές του να συνθέτουν το πάνθεο της ελληνικής τηλεόρασης.

«Θέλουμε να κάνεις ένα δοκιμαστικό. Πιστεύουμε ότι μπορείς να τα καταφέρεις», μου είχαν πει λίγο πριν οι ιθύνοντες.

«Μα δεν είμαι σίγουρη ότι ξέρω και πολλά από ψυχαγωγία».

«Έχε μας εμπιστοσύνη, μπορείς να τα καταφέρεις. Αν δεν σ' αρέσει, δεν θα το κάνεις».

Δεν άφησα περιθώριο στον εαυτό μου να αναρωτηθεί

πραγματικά αν μου άρεσε και αν ήθελα να το κάνω. Κανείς δεν μου άφησε το περιθώριο αυτό. Όλοι έβλεπαν μια ζηλευτή, μια σπάνια και μοναδική επαγγελματική ευκαιρία, την οποία όφειλα να αρπάξω από τα μαλλιά.

«Δεν λες όχι σε μια τέτοια πρόταση».

«Άλλες θα σκότωναν για να είναι στη θέση σου».

«Αν αρνηθείς, θα χτυπάς το κεφάλι σου για το υπόλοιπο της ζωής σου».

«Ουρά θα έκαναν εκατοντάδες χιλιάδες κορίτσια για να βρεθούν στη θέση σου, και εσύ το σκέφτεσαι;»

«Κάν' το και αν δεν σ' αρέσει, επιστρέφεις στις ειδήσεις».

Και αυτό πίστευα ότι θα συνέβαινε. Θα το έκανα και αν δεν μου άρεσε, θα επέστρεφα στις ειδήσεις.

Δεν περίμενα ποτέ, ούτε στην πιο εφιαλτική σκέψη, ότι τελικά θα το έκανα και θα κατέληγα να φύγω από τη χώρα.

Αν και μέσα μου είχα σοβαρές επιφυλάξεις, αποφάσισα να το τολμήσω. Με την αθωότητα που με διακατείχε, την εργατικότητα μου, αλλά και τον παρορμητισμό που με διέκρινε, πίστευα πως ο κόσμος θα με καλοδεχόταν. Θα με γνώριζε, θα με συμπαθούσε, θα με καλωσόριζε στα σπίτια του. Από πίσω μου εξάλλου είχα τη στήριξη ενός απόλυτα καλοκουρδισμένου μηχανισμού, που είχε τη γνώση και την εμπειρία να με προετοιμάσει και να με συστήσει στο κοινό.

Έγινα απόλυτα αναγνωρίσιμη μέσα σε ένα απόγευμα. Κυριολεκτικά μέσα σε ένα απόγευμα. Το πρωί της 1ης Σεπτεμβρίου του 2005 ραδιόφωνα, τηλεοράσεις και περιοδικά ασχολούνταν με τη νέα οικοδέσποινα της πιο διαχρονικής και πετυχημένης εκπομπής. Το απόγευμα της ίδιας μέρας, βγήκα να περπατήσω στους πολυσύχναστους δρόμους της πόλης μου και ο κόσμος φαινόταν να με αναγνωρίζει. Το καταλάβαινα από το πονηρό βλέμμα των περαστικών, που ήταν σαν να μου χαμογελούσαν, από τους ψίθυρους που άκουγα από εκείνους που αναρωτιότουσαν μεταξύ τους αν ήμουν «αυτή», από το τηλέφωνό μου,

που δεν σταματούσε δευτερόλεπτο να χτυπάει από συναδέλφους που με καλούσαν για να κάνω μια πρώτη δήλωση γι' αυτή την τόσο ανατρεπτική τροπή που πήρε η ζωή μου.

Το πρώτο διάστημα ήμουν σαν χαμένη. Είχα μόλις δεκαπέντε μέρες για να ετοιμαστώ πριν βγω στον αέρα, ενώ ταυτόχρονα είχα να διαχειριστώ και το συνονθύλευμα συναισθημάτων που μου είχε προκαλέσει η απότομη απόλυτη δημοσιότητα.

Η οικογένειά μου, πάντα στο πλευρό μου, ήταν η άγκυρά μου. Με στήριζε κάθε στιγμή, ωστόσο ανησυχούσε μήπως χάσω την μπάλα.

«Το ότι σε ξέρει ο κόσμος δεν σημαίνει τίποτα. Καμία δύναμη δεν παίρνεις από αυτό. Θέλει σεβασμό και ταπεινότητα», μου έλεγε η μητέρα μου.

«Απλά και με αξιοπρέπεια ως προς εσένα και ως προς τον κόσμο θα πορεύεσαι. Μην αλλάξεις αυτό που είσαι, μην αφήσεις τίποτα να σε αλλοιώσει. Κάποια στιγμή τα φώτα θα σβήσουν», με συμβούλευε ο πατέρας μου.

Μέσα μου ένιωθα έτοιμη για όλο αυτό. Είχα δουλέψει πολύ. Τίποτα δεν μου είχε χαριστεί. Ήθελα να δώσω τον καλύτερό μου εαυτό.

Και τον έδωσα.

Βορά σε κοράκια. Εύκολη τροφή σε μια κρεατομηχανή που συνθέτει τον κατά τα άλλα θαυμαστό κόσμο της σόουμπιζ.

Λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση ότι ήμουν η διάδοχος του πρωινού τηλεοπτικού θώκου, ήρθε η στιγμή για την πρώτη μου δημόσια εμφάνιση. Θα πήγαινα στη συναυλία του αγαπημένου μου τραγουδιστή.

Ντύθηκα απλά, με ένα σκισμένο τζιν, ένα ζευγάρι φλατ σανδάλια, ένα απλό βαμβακερό t-shirt. Τα μαλλιά μου ήταν λυτά κάτω, απλά χτενισμένα, και το πρόσωπό μου ελαφρά μακιγιαρισμένο σε γήινους φυσικούς τόνους.

Έφτασα στον χώρο της συναυλίας στην ώρα μου. Εκεί με

περίμεναν δεκάδες φωτογράφοι, των οποίων τα φλας άρχισαν να πυροβολούν στη θέασή μου.

Η αμηχανία μου ήταν τεράστια και εκφραζόταν μέσα από το συγκρατημένο μου χαμόγελο. Ένιωθα ενοχές και ντροπή γι' αυτό που συνέβαινε μπροστά σε τόσο κόσμο. Έσκυβα το κεφάλι από συστολή. Δεν είχα κάνει δα κάτι τόσο σπουδαίο για να κεντρίζω τόση προσοχή. Βασικά δεν είχα κάνει τίποτα ακόμα, η εκπομπή δεν είχε καν ξεκινήσει, δεν είχα καν συστηθεί στο ευρύ κοινό, δεν είχα έστω μιλήσει για όλο αυτό που θα ερχόταν.

Η συναυλία ήταν υπέροχη. Πέρασα όμορφα και ίσως εκείνο το βράδυ ήταν από τα τελευταία βράδια διασκέδασης και πηγαίας χαράς όσον αφορά τα χρόνια που θα ακολουθούσαν.

Αυτή η πρώτη δημόσια εμφάνιση ήταν το εναρκτήριο λάκτισμα ενός ανελέητου σφυροκοπήματος, που θα διαρκούσε τρία ολόκληρα χρόνια. Μιας καθημερινής ενορχηστρωμένης τελετής αποκαθίλωσης της προσωπικότητάς μου μέσα από εκπομπές, άρθρα, δημοσιεύσεις. Μιας επίθεσης με όπλα λόγια και χαρακτηρισμούς που μπόλιαζαν την κοινή γνώμη με τοξικότητα και μίσος για το άτομό μου.

Όσο έκανα καλά τη δουλειά μου, όσο τα νούμερα της τηλεθέαςς δικαίωναν την ομαδική δουλειά και προσπάθεια που γίνονταν τόσο μεγαλύτερη ήταν η δόση τοξικότητας προς το πρόσωπό μου.

Συντελεστές άλλων εκπομπών, συνάδελφοι στον Τύπο και στο ραδιόφωνο, δημοσιογράφοι με την υπογραφή τους ή με ψευδώνυμο, με πολύ πάθος και ζήλο, σε κάθε παραμικρή ευκαιρία, χωρίς ποτέ να με έχουν γνωρίσει προσωπικά, ώστε να έχουν βάση οι τοποθετήσεις και οι ισχυρισμοί τους, εξαπέλυαν εναντίον μου χυδαίους χαρακτηρισμούς, ψεύδη και φανταστικές κατηγορίες, σκληρές κριτικές, εμποτισμένες με απέχθεια και φθόνο.

Και εγώ για τρία ολόκληρα χρόνια έμενα θεατής στην

καθημερινή αργή δολοφονία της προσωπικότητάς μου από πληρωμένους δολοφόνους, οι οποίοι ήθελαν να αποσβέσω το τίμημα της επαγγελματικής μου εξέλιξης με τον διασυρμό και τη διαπόμπευσή μου.

Γι' αυτό, όχι, δεν ήμουν έτοιμη. Δεν με είχε προετοιμάσει κανείς για κάτι τέτοιο. Δεν είχα ποτέ φανταστεί πως τελικά αυτό που μου δόθηκε δεν ήταν ένα δώρο, αλλά κατάρα. Δεν ήταν ευκαιρία ανέλιξης αλλά μαρτύριο.

«Κάνε υπομονή. Κατάλαβέ τους. Ζηλεύουν, είναι λογικό», μου έλεγαν.

Αλλά για μένα, όχι, δεν ήταν λογικό. Καμία λογική δεν θα μου επέτρεπε να πληγώσω με έναν τόσο αδίστακτο τρόπο έναν άνθρωπο. Να τον πληγώσω γιατί; Ποιο ήταν το αμάρτημα;

«Έλα λίγο στη θέση τους. Σε βλέπουν ξαφνικά από το πουθενά στην κορυφή, έχεις το τιμόνι της πιο πολυπόθητης τηλεοπτικής θέσης».

Αλλά εγώ στη θέση τους θα χαιρόμουν για την ανέλιξη ενός άλλου ανθρώπου, δεν θα ήθελα να τον δω να εξευτελίζεται δημόσια και να του φέρονται σαν να είναι ένα σκουπίδι. Εξάλλου, δεν μου χαρίστηκε η θέση, δεν ήρθα από το πουθενά. Μια ευκαιρία μου δόθηκε μετά από πολύ κόπο και πολλή δουλειά.

«Κλείσε τα αφτιά σου και μην ακούς τίποτα. Άλλες θα σκότωναν για να είναι στη θέση σου. Μην τους αφήνεις να σε ρίχνουν με αυτά που λένε, πρέπει να γίνεις πιο σκληρή».

Αλλά όχι. Δεν ήθελα να γίνω πιο σκληρή. Γιατί να γίνω εγώ πιο σκληρή; Εκείνοι θα έπρεπε να γίνουν πιο ανθρωπιοι. Εκείνοι θα έπρεπε να αλλάξουν, όχι εγώ. Και αν άλλες θα σκότωναν για να είναι στη θέση μου, εγώ θα έδινα πίσω τα πάντα για να έχω και πάλι την ψυχική μου υγεία, που πλέον είχα χάσει.

«Μην τους αφήνεις άλλο έτσι, πάμε να κινηθούμε νομικά», μου έλεγαν οι φίλοι και οι γνωστοί μου.

«Δεν τα βάζεις με το σινάφι», με επέτρεπαν οι άνθρωποι του χώρου.

«Και τι; Θα μείνω έτσι; Άπραγη; Αδρανής; Να ακούω όλα αυτά και να μην μπορώ να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, να μην μπορώ να μιλήσω για μένα, να μην μπορώ να φωνάξω “σκάστε επιτέλους, βουλώστε το;”»

«Κάνε υπομονή», μου έλεγαν.

Και έκανα.

Τρία ολόκληρα χρόνια έκανα υπομονή, όπως μου υποδείκνυαν.

Και τελικά μαράζωσα.

Κλείστηκα στον εαυτό μου.

Παρουσίασα κρίσεις πανικού.

Επεισόδια υπερφαγίας.

Αγοραφοβία.

Δεν έβγαινα από το σπίτι μου.

Φοβόμουν.

Ντρεπόμουν.

Αμφισβήτησα τον εαυτό μου.

Άρχισα να τον κατηγορώ για όλα όσα γίνονταν.

Να πιστεύω πως ίσχυαν όλα όσα έλεγαν για μένα.

Είχα θυμό. Και κανέναν τρόπο να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, κανένα μέσο να τον προστατέψω.

Ήμουν ένας άνθρωπος που ένιωθε μόνος, που δεν μπορούσε να διαχειριστεί τον διασυρμό του, να δει τίποτα το θετικό σε όλο αυτό. Αδυνατούσα να καταλάβω τον τρόπο που σκέφτονταν οι άλλοι άνθρωποι, τι τους έκανε να είναι τόσο εκδικητικοί και τόσο σκληροί με κάποιον.

Κάθε μα κάθε μέρα όμως φορούσα ένα ψεύτικο χαμόγελο και πήγαινα στη δουλειά μου. Έκανα αυτό για το οποίο με είχαν επιστρατεύσει, και το έκανα με επαγγελματισμό και επιτυχία. Τι αξία όμως έχει μια επιτυχία όταν το κόστος της είναι μεγάλο;

Τελικά αρρώστησα. Το σώμα και η ψυχή μου αρρώστησαν.

Ήταν ο μόνος τρόπος για να εκβιάσω τον οίκτο από τους κακοποιητές μου. Ο μόνος τρόπος για να νιώσουν πως σήκωνα τα χέρια ψηλά και να κατεβάσουν τα όπλα.

Αρρώστησα και λυτρώθηκα.

Αρρώστησα και άρχισα να νιώθω καλύτερα.

Στο νοσοκομείο, για όσο καιρό νοσηλεύομαι ένιωθα ασφάλεια και αποδοχή. Ένιωθα πως είχα ένα καταφύγιο. Δεν θυμάμαι πόσες φορές μπήκα και βγήκα από το νοσοκομείο μέσα σε ένα διάστημα λίγων μηνών. Με το που γινόμουν καλά και έβγαινα στον έξω κόσμο, υποτροπιάζα πάλι για να επιστρέψω στο νοσοκομείο. Εκεί έβρισκα το άσυλό μου. Τη φροντίδα. Όσο ήμουν εκεί, οι άλλοι έπαυαν τα πυρά και εγώ είχα χρόνο να αποστασιοποιηθώ από όλο αυτό που ζούσα και να δω καθαρά.

Δεν το ήθελα άλλο αυτό που συνέβαινε. Δεν το άντεχα, δεν είχα τη γνώση, την εμπειρία και την αντοχή να το διαχειριστώ.

Ήθελα να εγκαταλείψω.

Δεν το ήθελα πια.

Δεν ήταν έτσι το όνειρό μου. Έτσι είναι οι εφιάλτες, όχι τα όνειρα ζωής.

Όσο νοσηλεύομαι πήρα απόφαση πως η πορεία μου σε αυτόν τον χώρο έπρεπε να τελειώσει. Η ζωή μου είχε αλλάξει, εγώ είχα αλλάξει, δεν ήμουν ευτυχισμένη.

Ήθελα να εγκαταλείψω.

Μίλησα στους ανθρώπους της δουλειάς με ειλικρίνεια, σε πολλές από τις κουβέντες μας έκλαιγα σαν μωρό και παρακαλούσα να με λυπηθούν και να με αποδεσμεύσουν. Νομίζω πως και εκείνοι είχαν από καιρό καταλάβει πως δεν είχα άλλα ψυχικά αποθέματα για να συνεχίσω. Ήμουν συμπαράλια.

Ήθελα να εγκαταλείψω για να σώσω ό,τι είχε απομείνει.

Η διάγνωση

Εδώ και αρκετούς μήνες είχα επιστρέψει και πάλι στις συνεδρίες. Την τελευταία φορά που είχα περάσει το κατώφλι της ψυχολόγου μου, της ζητούσα επίμονα να μου διαγνώσει κατάθλιψη.

Μόνο έτσι θα μπορούσα να εξηγήσω όλη τη δυστυχία που ένιωθα μέσα μου να μου τρώει σαν σκουλήκι τα σωθικά, και μόνο έτσι θα μπορούσα να αποποιηθώ την ευθύνη της ανικανότητάς μου να ελέγξω τον εαυτό μου, να αψηφήσω τους γύρω μου και να μπορέσω απενοχοποιημένα να απολαύσω την επαγγελματική μου ανέλιξη.

Είχαμε συμφωνήσει με την ψυχοθεραπεύτριά μου, με την οποία πορευόμασταν για πολλά χρόνια μαζί, πως, όταν έκρινε πως ήμουν έτοιμη να ακούσω τη διάγνωσή μου, θα το έκανε.

Για μήνες τής μιλούσα ατελείωτα για την ενοχή και την ντροπή που ένιωθα εξαιτίας όσων έλεγαν στην τηλεόραση για μένα και για όλα όσα έγραφαν στα περιοδικά. Της μιλούσα για το πόσο λίγη αισθανόμουν ξαφνικά, πόσο ανεπιθύμητη, πόσο άσχημη και ανεπαρκής, πόσο θολή και ανίκανη.

Είχε περάσει λίγος καιρός από το χειρουργείο και είχε έρθει η ώρα πλέον, μετά το σώμα μου, να αγκαλιάσω και να περιθάλψω και την ψυχή μου.

Μπήκα στο γραφείο της θεραπεύτριάς μου και κάθισα για λίγα λεπτά αμίλητη στη θέση μου.

«Πώς είσαι σήμερα;»

«Σωματικά νομίζω είμαι κάπως καλύτερα. Αναρρώνω».

Η θεραπεύτριά μου δεν μίλησε. Έδωσε χώρο σε μια αρκετά μεγάλη παύση. Όπως πολλές φορές, αυτή η παύση μου προκάλεσε κλάμα, ένα ξέσπασμα που ξεκίνησε με δάκρυα και κορυφώθηκε με λέξεις.

«Τους μίλησα».

«Θες να μοιραστείς τι τους είπες;»

«Τους είπα πως θέλω να εγκαταλείψω. Τους εξήγησα πως δεν με ενδιαφέρει άλλο να παραμείνω στον χώρο αυτόν και πως θέλω τη ζωή που είχα πριν αναλάβω αυτή την ευθύνη, ότι έχω ανάγκη την ηρεμία μου, την καθημερινότητά μου, τη δημιουργικότητά μου, την ψυχική μου υγεία. Τα όνειρά μου, το χαμόγελό μου, τους φίλους μου, την αισιοδοξία μου και τη δίψα για ζωή. Μου ζήτησαν λίγο χρόνο και κάμποσες μέρες μετά με πήραν και μου είπαν πως δέχονταν να λύσουμε τη συνεργασία μας».

«Πώς ένιωσες γι' αυτή την εξέλιξη;»

«Ήταν μια καλή μέρα εκείνη, μετά από καιρό. Μια μέρα που ένιωσα χαρά. Ένιωσα σαν να ήμουν μέσα σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα για χρόνια, να ανεμοδέρνομαι, και ξαφνικά κάποιος από το πουθενά να μου πετάει ένα σωσίβιο, να κρατιέμαι από αυτό και να με κατακλύζει μια βαθιά αίσθηση ανακούφισης που σωζόμουν».

«Αρα νιώθεις καλά με αυτή την απόφαση;»

«Δεν αρνούμαι πως νιώθω ένα μικρό πένθος για το άδοξο τέλος ενός ονείρου, αλλά δεν το θέλω αυτό που μου συμβαίνει. Δεν το θέλω».

«Έχεις σκεφτεί τι θα κάνεις στη συνέχεια;»

«Δεν ξέρω. Το μόνο που σκέφτομαι αυτή τη στιγμή είναι πώς θα γίνω μέσα μου καλά. Μετά δεν ξέρω. Θέλω να ξεχαστεί όλο

αυτό. Θέλω να ξεχάσω και να ξεχαστώ. Να μπορώ να κυκλοφορώ και πάλι στον δρόμο χωρίς να ντρέπομαι για μένα. Θέλω να αρχίσω να έχω μια φυσιολογική ζωή μιας νέας κοπέλας».

«Και το όνειρο που είχες;»

«Αυτό δεν υπάρχει πια. Δεν το θέλω πια. Αυτός ο χώρος είναι πολύ εχθρικός για να αντέξουν τα καλοπροαίρετα όνειρα. Επαγγελματικά δεν με ενδιαφέρει καθόλου τι θα κάνω στη συνέχεια. Μπορεί να γίνω πάλι καθηγήτρια γαλλικών ή να κάνω κάποιο δεύτερο πτυχίο. Σκέφτομαι μήπως επιστρέψω στην Ιταλία και κάνω εκεί μια νέα αρχή. Όλα μέσα μου είναι τόσο μπερδεμένα. Το μόνο που με νοιάζει είναι να καταλάβω τι μου συμβαίνει, να το διορθώσω και να κάνω μια νέα αρχή».

«Νομίζω λοιπόν πως έχει έρθει η ώρα να δώσουμε όνομα σε όλο αυτό που σου συμβαίνει. Πιστεύω πως είσαι έτοιμη να το χαρακτηρίσουμε και να δούμε πώς θα το αντιμετωπίσουμε από εδώ και στο εξής. Θυμάμαι από τις πρώτες μας συνεδρίες πόσο ανάγκη είχες να καταλάβεις τι είναι όλο αυτό το οποίο υφίστασαι και έχει αποτελέσει την αιτία συθέμελων εσωτερικών αλλαγών. Αυτό όμως που βιώνεις, όσο και αν νόμιζες ότι είναι κατάθλιψη, δεν είναι κατάθλιψη. Σαφώς η συμπτωματολογία του έχει αρκετά καταθλιπτικά στοιχεία, ωστόσο δεν είναι κατάθλιψη».

«Και τότε τι είναι;»

«Όλα αυτά που βιώνεις, η μειωμένη αυταξία, η αρνητική αυτοεικόνα, η πληγωμένη αυτοπεποίθηση, το άγχος, η θλίψη, ο φόβος, η αίσθηση ύπαρξης μιας μόνιμης απειλής, η κοινωνική απόσυρση, είναι η απόρροια μιας συστηματικής, χρόνιας συναισθηματικής κακοποίησης, στην οποία υποβάλλεσαι κατ'εξακολούθηση. Κακοποιείσαι εδώ και χρόνια, λεκτικά, συναισθηματικά και ψυχικά».

Άκουσα την ψυχολόγο μου να μου λέει πως κακοποιούμεν «λεκτικά, συναισθηματικά και ψυχικά» και έμεινα να την

κοιτάζω ανέκφραστα. Την κοιτούσα στα μάτια, χωρίς όμως να τη βλέπω.

Δεν έκλαψα. Δεν είχα άλλωστε μέσα μου δάκρυα καιρό τώρα. Είχα στερέψει.

Δεν ένιωσα κάτι. Δεν ένιωθα άλλωστε τίποτε καιρό τώρα. Είχα παγώσει.

Δεν αντέδρασα. Δεν αντιδρούσα ποτέ άλλωστε καιρό τώρα. Είχα νεκρώσει.

«Χρόνια συναισθηματική και ψυχολογική κακοποίηση». Αυτή ήταν λοιπόν η διάγνωση της κλινικής ψυχολόγου, η οποία κατέγραφε τα συμπτώματα, παρατηρούσε τη συμπεριφορά μου και τις αντιδράσεις μου στα γεγονότα, και ακολουθώντας τους κλινικούς μπούσουλες διέγινωσε «χρόνια συναισθηματική και ψυχολογική κακοποίηση».

Μπορεί για κάποιους αυτός να ήταν ένας απλός διαγνωστικός τίτλος, για εμένα όμως ήταν η ζωή μου για τρία ολόκληρα χρόνια.

Από εκείνη την ημέρα και για κάποιες εβδομάδες αργότερα, περάσαμε τις θεραπευτικές μας ώρες με εμένα να προσπαθώ να κατανοήσω καλύτερα τι σημαίνει συναισθηματική κακοποίηση. Δεν γνώριζα τον όρο, αν και τον είχα βιώσει στο πετσί μου.

Το δύσκολο με το να εντοπίσει και να αναγνωρίσει κάποιος τη συναισθηματική κακοποίηση είναι ότι δεν αρκεί μόνο ένα περιστατικό για να την προσδιορίσει. Στη σωματική κακοποίηση έχεις ένα χέρι που σηκώνεται και βάζει την ταμπέλα, καθώς και ένα έκδηλο σωματικό τραύμα που βάζει τη σφραγίδα.

Στη συναισθηματική κακοποίηση αυτό δεν συμβαίνει.

Η συναισθηματική κακοποίηση θέλει χρόνο. Είναι συστηματική, διαρκής, σταθερή και επαναλαμβανόμενη. Χρησιμοποιεί για όπλα τις λέξεις, την επίθεση, την επίκριση, την αμφισβήτηση, την ταπείνωση, την προσβολή, την ενοχοποίηση, τη γελοιοποίηση και έχει ως στόχο και αποτέλεσμα τη διατάραξη

της ψυχικής υγείας ενός ανθρώπου, την ισοπέδωση της αυτοεκτίμησης και της αυτοπεποίθησής του, την απομόνωση, την αποξένωση, την κατάθλιψη, την απόγνωση.

Όσο περισσότερα μάθαινα για τη συναισθηματική κακοποίηση, τόσο περισσότερο κατανοούσα όλο αυτό που μου συνέβαινε. Αποκωδικοποιούσα και ερμηνεύα το πώς είχε μεταλλαχθεί ο εαυτός μου, ενώ ταυτόχρονα ανακάλυπτα τους ανθρώπους.

Έμαθα γρήγορα τι σημαίνει «συναισθηματική κακοποίηση», πώς ορίζεται βιβλιογραφικά, πώς αναγνωρίζεται, ποιος μπορεί να την κάνει, ποιος δύναται να τη δεχτεί.

Εκείνο που έμενε τώρα να μάθω ήταν πώς θα γιάτρευα τα ψυχικά μου τραύματα από αυτή.

Ενώ περίμενα πως μετά τη διάγνωση θα ανυπομονούσα να πηγαίνω στις συνεδρίες μου προκειμένου να επισπεύσω τη θεραπεία μου, τελικά ένιωσα την ανάγκη να διακόψω.

«Κουράστηκα να εξηγώ και κουράστηκα να προσπαθώ να καταλάβω. Θέλω απλώς να μπορώ να υπάρχω χωρίς εξηγήσεις. Θέλω να διακόψουμε τη θεραπεία για λίγο καιρό, γιατί έχω ανάγκη από ένα διάλειμμα».

Έφυγα από το γραφείο της ψυχολόγου και επέστρεψα σπίτι. Χωρίς να το σκεφτώ για πολύ, πήρα την απόφαση. Έβαλα σε ένα σακίδιο δύο αλλαξιές, ανακοίνωσα στην οικογένειά μου πως σκόπευα να λείψω για λίγο καιρό εκφράζοντάς τους την επιθυμία και την ανάγκη μου να κάνω ένα μακρινό ταξίδι, έκλεισα ένα εισιτήριο για την Ντόχα, την πόλη με τις περισσότερες συνδετικές πτήσεις προς όλο τον κόσμο, και περίμενα να ξημερώσει.